

Нань Чань – Розділ 54 : Злий дух

Дзін Лінь прикинувся “слабким та безсилим”, демонструючи покору. Льов Ченде був настільки стурбований, що його вуса були мокрі від поту. Він витирав піт хусткою, час від часу піднімаючи штору, щоб озирнутися. Він боявся, що Ву Ін не зможе зупинити демона, який збожеволів.

Носії паланкіна використовували ноги як колеса і бігли так швидко, що майже летіли. Було зрозуміло, що вони не смертні. Вони ухилялися ліворуч і праворуч, обираючи всі незрозумілі стежки вздовж цих переплєтених вулиць, щоб втекти. Вони робили це з такою легкістю та звичністю, що були схожі на мишей, що продираються крізь мишачі нори.

Дзін Лінь зрозумів, що вони просто йдуть обхідним шляхом як димова завіса. Весь цей час був лише один пункт призначення – величний палац у цій столиці.

Паланкін Льов Ченде зупинився перед затишними дверима. Його ноги все ще тремтіли, коли він зліз з паланкіну. Трохи пихкаючи та задихаючись, він наказав маленьким демонам, які несли паланкін, підняти штори та вивести чоловіків. І Дзін Лінь, і Цянью спали. Маленькі демони виглядали жахливо та комічно, випнувши ноги та витягнувши руки, щоб втиснутися в людську шкіру. Розбившись на дві команди, вони підняли Дзін Ліня та Цянью, перш ніж знову кинутися до них на своїх довгих, струнких ногах у взутті, завеликому для їхніх ніг.

Дзін Лінь відчув подих аромату лотосів, коли холодний вітерець обвівав його обличчя. Маленькі демони доклали всіх зусиль, метушачись коридорами та провулками палацу. Льов Ченде, якого також підтримували маленькі демони, не наважувався зупинитися на відпочинок. І так вони на

одному диханні помчали до місця призначення. Людська шкіра натовпу демонів зморщилася від вологості поту.

Льов Ченде з глухим стуком упав на коліна біля підніжжя сходів. Він упав так сильно, що від удару листя осипалось в горщиках з квітами та рослинами з боків. Він заспокоївся і сердечно вигукнув:

– Ваша Величносте, цей старий підданий не підвів вас. Я привів вам людей!

У залі палацу було темно. Євнухи стояли в тіні, вкорінені в землю, як мертві. Вони не сповіщали про його прибуття, і не спускалися сходами, щоб привітати його. Кожен з них стояв нерухомо, опустивши голови, рукави звисали з боків.

Льов Ченде був приголомшений, коли став на коліна. Він гостро усвідомлював, що час сьогодні ввечері затримався, і він доставив людей із запізненням. Він боявся, що накликав на себе гнів Його Величності, тому ще уважніше стежив за своїми кроками та словами. Він навіть не наважувався витерти піт. Менш ніж за годину він почув тихий голос із палацової зали:

– Виведи їх і покажи мені.

Льов Ченде відповів і повернувся, щоб маленькі демони поклали двох чоловіків. Євнухи всередині вийшли, дерев'яні та нерухомі, і підняли обох чоловіків, щоб запустити їх всередину. У той момент було нестерпно спекотно, але в залі висіли важкі штори. Євнухи увійшли гуськом. Тільки тоді можна було побачити слабкий проблеск світла крізь отвір.

Дзін Ліня поклали на тканий килимок поруч із Цянью. Стільниця була такою просторою, що на ній без проблем могли розміститися ще двоє людей. Збоку стояли кадильниця та паперові талісмани з кіновар'ю, сліди від якої тягнулися по килиму, мов кривава доріжка, ведучи глибше всередину. У повітрі ще відчувався слабкий запах диму від чогось спаленого. Під густим,

важким ароматом сандалового дерева ховався ще й інший, неприємний сморід.

Євнухи один за одним відступили, і зал знову набув своєї потайної, гнітючої атмосфери. Полум'я свічок так і не розгорілося яскраво, ніби хтось невидимий стискав їхні гноти. Хтось, не знімаючи взуття, поволі підійшов до краю циновки. Тіло, від якого тхнуло тлінням, уже було старим, а його зморшкуваті руки скидалися на зів'ялі, гнилі листки. Старий імператор провів кісточками пальців по щоці Цянью і примружив очі, щоб на мить пильно подивитися на нього. Потім він здригнувся і підійшов, щоб подивитися на Дзін Ліня.

– Який молодий, – голос старого імператора звучав хрипко. Він витер хусткою слину, яку не міг зупинити. Зігнувшись у попереку, він з жалем промовив: – Такі свіжі й соковиті. Варто лише злегка стиснути – й здається, ніби з них зараз потече нектар. Вони значно кращі за ті, що доставляли в попередніх партіях, – він продовжував говорити наодинці в залі. – Цей... Цей виглядає добре.

Дзін Лінь мав серйозний вигляд із заплющеними очима. Старий імператор відчув спрагу в серці, коли побачив цей червоний відтінок на губах Дзін Ліня. Ніби він розмовляв з кимось іншим, він продовжував:

– Ти, коли закінчиш, залиш мені ковток рум'ян¹. Це рідкісна річ. Мені ще не доводилося куштувати таке раніше.

З внутрішньої частини зали пролунало недбале пирхання.

Чим більше старий імператор дивився, тим сильніше свербіло його серце.

¹ 胭脂 буквально рум'яна, 胭脂马 дослівно “рум'яний кінь”, але насправді це образний вираз, який означає дику, неприборкану жінку, жінку з норовом, яку важко контролювати.

– Чому я ніколи не чув, щоб ці підлеглі згадували про існування такої краси? Вони... вони точно змусили мене так довго чекати!

– Вони завжди тебе обманюють, – сказав хтось усередині. – Вони люблять так тебе обманювати. Ти думаєш, що ти господар світу, але вони думають, що ти старий і нікчемний.

Старий імператор сів з обуренням.

– Я був старанним з тих пір, як зійшов на трон, але вони ніколи не бувають задоволені. Ці люди, жадібність цих людей не знає меж! – він тупнув ногами від обурення. Його груди здіймалися, коли він вимовив слово “жадібність”.

– Якщо вони тебе обманюють, – засміявся той, хто був усередині, – тоді вбий їх усіх. Хто може панувати над тобою? Ти вже правитель усіх земель під небом! Убий одного, щоб змусити іншого підкоритися тобі, доки всі вони не стануть перед тобою на коліна в покорі. До того часу фундамент твоєї так званої імперії буде непохитним, чи не так?

– Убий одного, – обличчя старого імператора осяяло радістю, – убий одного, щоб змусити іншого підкоритися! Нікчемні негідники, заслуговують на смерть!

– Так само, як той, на прізвище Дзво, – чоловік усередині знизив голос. – Він був наймерзеннішим.

– Він сподівався, що я помру! – старий імператор встав і неспокійно ходив туди-сюди. – Він бачив, що я постарів. Він бачив мене...

– Так, – чоловік усередині продовжив, – вони всі думають, що ти вже старий.

– Ні! Я не старий! – старий імператор підвищив голос. – Як я можу бути старим? Я не хочу бути старим! Я повинен прожити довге життя, щоб захистити свою імперію! – його подих став уривчастим, коли він, повзучи навколішки, поспіхом подався всередину. Він скиглив, б'ючись чолом об підлогу. – Будь ласка, прийміть це, а потім дайте мені людей, якими я зможу скористатися. Я хочу схопити їх усіх! Хто такий Дзво Цінджов щоб ставити себе вище за мене? Кожного, хто заважатиме мені відбирати данину для вас, кожного, хто заборонятиме мені продовжити моє життя... я всіх їх уб'ю!

Глузливий сміх зсередини шалено відскочив по залі. Чоловік співчутливо опустил пальці та підняв обличчя старого імператора.

– Ти боїшся старості.

Старий імператор схвильовано кивнув головою.

– Ти хочеш, щоб я й далі продовжував твоє життя..

Старий імператор визнав це тремтячим голосом.

– Тоді ніколи не припиняй полювати на данину. Надішли мені всіх прекрасних чоловіків і жінок, які є у вас у Джонду. Скажи своїм поплічникам, щоб вони знищили кожен перешкоду на своєму шляху, – чоловік підняв обличчя старого імператора пальцями, – я роблю все це для твого ж блага... Вони всі чекають, що ти постарієш, але я хочу, щоб ти жив довше, виглядав молодшим.

– Ви робите це для мого ж блага, – старий імператор плакав від вдячності, – ви – божество Небес. Я зроблю все, що ви скажете!

– Хороший пес, – чоловік відпустив руку та погладив старого імператора по волоссю. – Хороший пес.

Старий імператор був так сповнений вдячності, що підлабузнувся до нього, як собака, що виляє хвостом, навіть кілька разів гавкнув.

Після “хвороби” та “нездатності відпустити” була також близько “старість”. Три страждання були так переплетені разом, що змусили розум Дзін Ліня затнутися.

Дзін Ліня та Цянью затягнули в найглибші закутки темряви. Нарешті вони побачили обличчя, яке було прикрите цим гидким смородом – смородом осаду крові. Кам’яна платформа була забарвлена коричневою кров’ю. Незліченну кількість людей, яких викрали від їхніх близьких, були відібрані торговцями людьми та доставлені сюди, партія за партією. Тих, кого відсіювали, відправляли до міста в горах, а обраних представляли тут як данину. Було просто забагато красивих жінок, що стало важко знайти привабливих чоловіків. Здавалося, ніби всі чоловіки та жінки в усьому світі могли бути худобою та предметами, доки господар цього місця забажає. Отже...

Як це могло бути божеством? Це явно був диявол.

Свічки навколо них були прибрані. Без вікон у внутрішній кімнаті всі сліди світла були стримані. Темрява була схожа на густе чорнило, що огортало їхні тіла. Здавалося, ніби вони потонули в глибокому, бездонному морі, коли вони хапали ротом повітря, як і ті низькі істоти, якими вони були.

Рум’янець пробіг обличчям Цянью, ніби він замерз. Здавалося, він страждав у своїх снах, задихаючись від невиразних ридань. Пензель і чорнило Дзво Цінджова притиснуті до його грудей, були єдиними скарбами, які залишилися у нього зараз.

Старий імператор все ще стояв на руках і колінах, імітуючи собаку. Темрява заважала повзати, і він кілька разів підстрибував. Видаючи “о, Боже”, він підвівся на ноги, спираючись на стіну.

– Хіба ви не збираєтеся запалювати лампи тут? – злякано запитав він.

Злий дух повалив старого імператора ногою назад на землю.

– Я сьогодні пропустив годину. Мені потрібно почекати.

Старий імператор поповз уперед. На його спині лежав тягар, коли злий дух сів на нього. Старий імператор захихотів. Він розреготався, проповзши кілька кроків, використовуючи руки й ноги.

– Я насолоджуюся твоєю божественною аурою, насолоджуюся твоєю божественною аурою!

– Як це звичайний собака може розмовляти людською мовою? – сказав злий дух.

Старий імператор витер піт і підвів погляд.

– Гав-гав-гав!

– Як і слід було очікувати, ти теж жалюгідний негідник, – злий дух тихим голосом обсипав його лайкою. – Подивись, як ти готовий терпіти приниження, повзаючи під промежиною іншого чоловіка, заради жалюгідного життя.

Старий імператор погодився:

– Ви не можете порівняти моє повзання між вашими ногами ні з чим іншим. Це благословення, благословення! Якщо ви зробите мені послугу, я буду носити ваше взуття, щоб служити вам.

– Немає потреби, – злий дух зробив вигляд, що б'є його ногою. – Тобі просто потрібно сутулитися на своєму троні та як слід вибирати данину. Бачачи, що ти слухняний, я дам тобі ще один спосіб продовжити твоє життя.

Старий імператор не міг стриматися і кілька разів “гавкнув”, щоб показати своє захоплення.

– Я знаю, що вони досі продають дітей підпільно. Чому б тобі не наказати їм відібрати кількох із приємною зовнішністю й надіслати всіх разом? Хоч ти й не можеш доторкнутися до цих милих дарів, усе ж зможеш розважитися з тими вишуканими дітьми, – злий дух, пожадливо ковтав слину. – Я з'їм на кілька шматочків менше і збережу їх для тебе.

Старий імператор поспішно погодився у відповідь, а потім запитав з деяким побоюванням.

– Але ці... ці діти помруть тієї ж миті, як ми не будемо обережними...

– Тоді нехай буде так. Кинь їх у ставок з лотосами, щоб нагодувати демонів. Колись ми можемо навіть виростити люту істоту для гри. Ти живеш глибоко в палаці. Тобі неминуче бути невігласом і відстороненим від реальності. Чи знаєш ти, хто найлютіша людина між Небом і Землею?

Старий імператор підлабузничав перед ним.

– Звичайно, ти найгрізніший.

Зловісний дух розважився.

– Звичайно, він би програв, якби ми порівнювали, хто грізніший. Але коли справа доходить до лютості, його важко перемогти. Ти – Істинний Дракон-Син Неба, тоді як він був Істинним Імператором Драконів Трьох

Царств. Ви обидва – дракони. Але якщо ти зустрінеш його, тобі доведеться привітати його як дідуся.

Старий імператор вже збирався підлещуватися до нього, коли злий дух відштовхнув його ногами. Вираз обличчя злого духа раптово змінився, коли він холодно сказав:

– Він з'явився лише завдяки всьому, що їв. Він пожирав усе, що траплялося йому на шляху. Якби він побачив тебе, від тебе б не залишилося навіть шматочка кістки, – він розлючено заговорив. – Якби він не помер давно, я б відрізав його плоть, як це зробив Лі Жон, – потім він відхилився від теми, – як тебе можна вважати драконом? Ти взагалі гідний?!

– Я просто ваш пес, мураха біля ваших ніг! Мене не вважають драконом. Ні, не драконом! – промовив Старий імператор безсоромно.

Злий дух був роздратований його слабкістю.

– Як ти можеш бути таким безхребетним?! Ти навіть не смієш мене спростувати? Якщо ти такий, то хто ж тобі підкориться?

Старий імператор витримав кілька ударів ногою і в паніці сказав.

– Не смію! Як вас можна порівняти з цими свинями та собаками? Ви – божество Небес. Ви мені як другий батько! Де... де в цьому світі син міг би спростувати свого батька?

Злий дух з презирством оглянув його.

– Ти виглядаєш гідно, але виявився таким низьким. Усі зовні шанують тебе і вважають тебе своїм батьком. Якщо вони свині та собаки, то хто ти?

– Я ваш собака! – залицяючись до нього, старий імператор підняв руки до грудей, імітуючи передні лапи собаки. Він задихано мовив: – Кожен у світі – мій собака. Зрештою, ми всі ваші собаки!

Злий дух був задоволений. Він підвівся на ноги, заклавши руки за спину, і копнув старого імператора.

– Якби в мене було собаче м'ясо на кожен прийом їжі, чи погодився б ти?

Ноги старого імператора тремтіли. Як він смів відмовити?

Все, чого він хотів, це бути імператором, який прожив би довге, довге життя. Він бажав, щоб цей злий дух їв більше і добре, щоб відновити свою молодість і продовжити своє життя на сотні років. Тож він витер піт і сказав:

– Так, так. Просто вибери будь-кого, і я спіймаю його тут для тебе.

– Що тобі робити, якщо вони скажуть, що ти дурний і тиранічний?

– Убити! – старий імператор опустив руки і посміхнувся. – Забрати їх усіх до імператорської в'язниці. Здерти з них шкіру та змусити їх зізнатися у своїх злочинах. Потім зламати їм ноги та кинути живими в братські могили, щоб вони годували собак. Я вб'ю кожного, хто наважиться сказати таке про мене!

– Тоді йди, – злий дух стояв у темряві та підбурював його. – Іди. Здери шкіру з тих двох чоловіків на платформі. Хіба тобі не подобається куштувати рум'ян красунь? Після того, як ти знімеш з них шкіру, ти можеш потримати їх у руці, щоб насититися.

Почувши це, старий імператор підвівся і, підпершись на столи та стільці, з гуркотом опустився на платформу. Тримавши свою королівську корону тремтячою рукою, він виліз на неї та намацав шлях до поверхні. Коли його пальці торкнулися крижаної поверхні, він підозріло прошепотів.

– Де... де вони...

– Тут.

Легким дотиком пальця Дзін Ліня блакитне світло освітило платформу. Він сидів зовсім сам дуже довго. На його морозному обличчі без макіяжу залишилася лише вбивча аура, настільки холодна, що вона була вражаючою.

Старий імператор був заскочений зненацька. Він стривожено скрикнув і поспішно відступив назад. Поповзаючи назад, він нашттовхнувся на ноги злого духа. Той відшттовхнув його ногою, ніби бив м'яч. Старий імператор перекотився на ніжку столу, потім закрив обличчя.

– Це не я. Це не моя справа!

Половина тіла злого духа була прихована в тіні. Товстий, важкий плащ сповз до його ніг. Залишаючись на місці, він раптом вибухнув сміхом. Чим більше він сміявся, тим лютішим ставав його сміх. Він сміявся, аж поки двері до темної кімнати не зачинилися з глухим гуркотом. Він сміявся, аж поки Дзін Лінь не насупив брови.

– Ти абсолютно позбавлений совісті. Ти ховаєшся тут, маніпулюючи монархом, який править над усім, щоб завдати шкоди десяткам тисяч життів. Хто ти? – спитав Дзін Лінь.

Постава злого духа поступово змінювалася в тьмяному світлі. Він нахилився, щоб вийти з тіні, відкриваючи своє обличчя, ніби виходячи з-за піднятої завіси.

– Я Дзін Лінь, – риси обличчя, що разюче нагадували Дзін Ліня, були відстороненими та холодними, з відтінком дикості. – Я прийшов з Янь Цюанєм, щоб убити демонів.

Дзін Лінь миттєво підвів очі.